«L'esperit del 12 febrer»

Arias desinfla el globus

EDITORIAL

A què va venir l'Arias a Barcelona? Simplificant es podria respondre que va venir a destruir el mite denominat "esperit del 12 de febrer".

Després del discurs del president del govern a les Corts, el 12 de febrer passat, els periòdics espanyols en general i particularment els de Catalunya llançaren les campanes al vol per festivar les prometences oberturistes de l'Arias i varen fer l'orni quant a les afirmacions ultres i immobilistes dominants en la perorata presidencial. Així va néixer el tan remenat "esperit del 12 de febrer", el qual, atiat i desenvolupat després per la premsa va arribar a ésser presentat a voltes com el símbol de l'anhel de llibertat i de canvis polítics que senten els pobles d'Espanya.

Arias Navarro, després de parlar llargament amb en Franco mentre pescaven plegats als rius d'Astúries, va venir a Barcelona a dir a l'opinió pública del país que l'"esperit del 12 de febrer", tal com es venia interpretant, era una invenció fantasiosa, completament aliena a allò que ell va dir i va voler dir en el seu famós parlament del 12 de febrer.

"L'esperit del 12 de febrer existeix", va afirmar l'Arias en el seu principal discurs de Barcelona. "Però aquest esperit -afegí- no pot ser ni vol ser res distint de l'esperit permanent i indeclinable del règim de Franco des de la seva hora fundacional".

Perquè les seves paraules cobressin més força, l'Arias va deixar a Madrid el ministre d'Informació,en Pio Cabanillas, considerat com l'"oberturista" de xoc de l'equip ministerial, i es va dur com a principals acompanyants els ministres de Governació i del "Movimiento", encarregats de traduir en fets l'"esperit del 12 de febrer " rectament entès,és a dir, en la seva versió arias-navarresca. I per tal de reblar el clau el President va pronunciar el seu fonamental discurs català en una assemblea de consells locals i provincials del "Movimiento" de Catalunya.

Discurs, comitiva i auditori de l'Arias formaven, per tant, un tot coherent per fer ressaltar la intenció del Govern

(passa a la pàg. 2)

treball
PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya
Núm. 393 Barcelona, 2 de juliol del 1.974 PREU : 8 ptes.

Ginebra: preludi de la llibertat

Ginebra és una ciutat impersonal. Neta, freda i gris. En passar la frontera comença a ploure. Sempre plou a Ginebra! En entrar a la ciutat detectem quelcom de nou. La ciutat edificada entorn al mite del neutralisme s'ha transfigurat. Centenars de cotxes amb matrícula espanyola,innombrables autobusos, milers de persones acoloreixen la insípida vila amb l'aire del Mediterrani. Ens sembla estar a Madrid, a Barcelona o a Sant Sebastià. La nostra gent ha ocupat pacíficament Genève; ara, per unes hores, se'n diu Ginebra i és la capital d'Espanya. "Où est le Palais des Sports?" "Allí, al fondo, donde las banderas. ¿Venís del interior? ¿Sois muchos?". Ara pel costat nostre, passa un grup nombrós de joves, porten moltes banderes roges, d'altres

(passa a la pàg. 3)

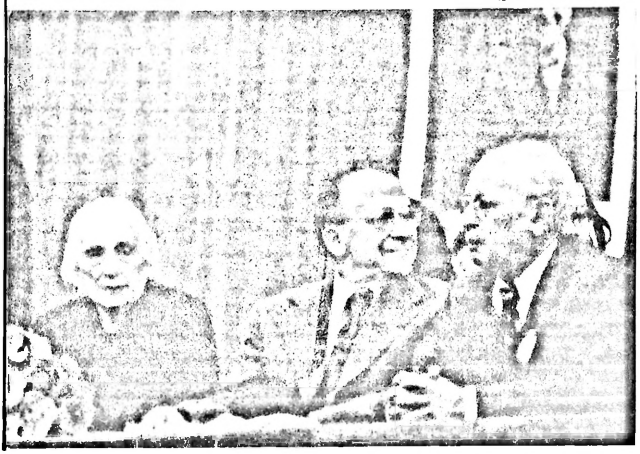

La presidència del míting: Dolores Ibárruri, Santiago Carrillo i Jean Vincent

Editorial

de fer del "Movimiento" i de la repressió els dos alçaprems de la seva "obertura".

Davant dels Consellers catalans, el president del Govern va situar "la futura regulació del dret d'associació" en "el marc del Movimiento i de les seves essències". I tot seguit va advertir: "no dubtaré mai a exercir tota l'autoritat que m'assisteix perquè aquest quadre, marc o camp de joc, no pugui esdevenir mai ultrapassat".

Al mateix acte, Utrera Molina va definir el "Movimiento" com a "organització formada per aquella minoria preocupada i atenta que, a la llum dels principis, proclama la seva fe en el sistema".

El globus de l'"esperit del 12 de febrer" ha estat, doncs, desinflat al míting governamental barceloní i d'ara endavant només poden enganyar-se sobre la seva significació aquells qui prefereixin no veure la realitat i continuar vivint d'il.lusions.

No. Arias Navarro, Utrera Molina i García Hernández no volen ni poden promoure cap obertura. Deuen els seus llocs a l'humor d'en Franco i de la camarilla familiar del Pardo, que els han designat no pas perquè obrin sinó perquè tanquin. I són molt més sensibles a les pressions ultres ("gironazo", "piñarazo", "morazo" etc.) que no pas als desitjos populars.

L'obertura caldrà aconseguir-la forçant la porta, per mitjà d'una revolució política.

* * *

Perquè l'Arias va elegir Barcelona per desmantellar l'"esperit del 12 de febrer"?

Sens dubte perquè la premsa barcelonina va ésser el principal inventor del mite, perquè Barcelona és un actiu centre impulsor del diàleg encaminat a articular l'alternativa democràtica, perquè la classe obrera i les masses populars de Catalunya destaquen en la lluita general per a posar fi al règim dictatorial, perquè les hosts franquistes estan ací molt descompostes i necessitades d'estímuls oficials.

Però el viatge no podia donar -i no en va donar- gaires fruits als seus organitzadors. Als actes oficials posteriors al discurs de l'Arias els oradors catalans varen continuar enviant encens al pretès caràcter oberturista del programa de govern exposat el 12 de febrer i hom va formular al President i als seus ministres anhels i necessitats del poble. Els mantinguts i buròcrates franquistes no van poder evitar, d'altra banda, que distints sectors de la població duguessin directament llurs demandes als ministres i al propi President.

Els diaris han relatat com, durant la visita de l'Arias a les vivendes de LA MINA, un "espontani" li va lliurar un escrit reivindicatiu de la Federació d'Associacions de Veïns, o com el Jurat d'Empresa de la VANGUARD va presentar al President una bona part de les reclamacions que es contenen a la plataforma de les Comissions Obreres. De la seva banda els estudiants varen exposar al ministre d'Educació totes les seves inquietuds, com es relata en aquest mateix número de TREBALL.

Agències de premsa estrangeres han difós que l'Abat de Montserrat només va acceptar rebre els ministres en visita privada i que va demanar a l'Arias que es concedeixi enguany l'amnistia general als presos i exiliats polítics.

Hom diu també que, al seu dinar amb l'Arias, els directors dels diaris barcelonins van demanar més llibertat i garanties per a l'exercici de la tasca informativa. I tot i que, per regla general, la premsa de Barcelona evita la crítica frontal al discurs de l'Arias, continua a reclamar l'obertura i a servir de tribuna a personalitats de totes les tendències democràtiques.

Fins i tot un polític que actua exclusivament dins dels marcs del règim com és l'Eduard Tarragona, en unes declaracions aparegudes a la HOJA OFICIAL DEL LUNES del dia 24 de juny, demana amb energia una llei electoral i partits polítics.

Amb tot això es pot concloure que si, d'una banda, no hi cap confiar que l'anomenat "esperit del 12 de febrer" (és a dir, l'acció de l'actual govern) porti cap obertura, d'una altra podem tenir la seguretat que "l'esperit del Ritz" (és a dir, l'entesa entre l'oposició democràtica d'esquerra i de dreta) i el desenvolupament de la lluita de masses acabaran per descompondre del tot l'actual sistema i culminaran en un canvi democràtic.

A condició, és clar, que cada u hi aportem el nostre gra de sorra.

Contra l'encariment de la vida

A Madrid s'han recollit 20.000 signatures amb l'ajut de 20 associacions de veïns i d'altres entitats legals. Exigeixen de frenar els preus i que els salaris augmentin de 5.000 ptes. per a tothom, al mes.

A Sevilla s'han recollit recentment 3.000 firmes.

La mobilització de masses contra l'encariment, per augments immediats de salaris, contra aquest govern incapaç de resoldre la situació, s'estén dia a dia.

Besòs

EN DEFENSA DE LA GUARDERIA

Fa poc el Ministeri feia públiques unes xifres esfereïdores dels dèficits escolars. L'aglomeració barcelonina és una de les zones més desassistides, i la pre escolar el sector més deficitari.

Al barri del Besòs només hi ha una guarderia, la "Cascabel", fins ara privada. Els propietaris han decidit tancar-la o cedir-la a l'Ajuntament. Els veïns, però, ni es resignen a veure-la tancar ni confien en l'Ajuntament: més de 100 persones, entre pares i nens, s'han tancat a dintre des de fa quatre dies.

La solidaritat del veïnatge és impressionant: el menjar i tot el necessari arriba de tot arreu. Del Besòs, però també de La Paz, el Maresme i Poble Nou. Davant del local hi ha centenars de manifestants.

Aquest afer posa de manifest la incúria municipal. El delegat d'educació, Sicart, no s'ha dignat anticipar el seu retorn de la Costa Brava: aquesta és l'atenció que mereixen uns "desgraciats" pares treballadors!

Són conscients els habitants del barri del Besòs que la selectivitat comença a la preescolar? En tot cas, són perfectament conscients que els cal una guarderia i que no volen continuar essent els "pàries" de sempre.

Terrassa

REGIDORS EXPULSATS

La Comissió Permanent de l'Assemblea Democràtica de Terrassa, en una declaració que porta data de juny, denuncia que l'Ajuntament ha expulsat els regidors Ruiz i Cunill, elegits fa pocs mesos.

La Permanent explica la causa de l'expulsió. Els dos regidors plantejaren a l'Ajuntament qüestions tan apressants com la supressió de la guarderia de Can Anglada, els perills que per al barri de Sant Llorenç comporta l'extracció d'àrids, els deficients transports públics, les exagerades contribucions especials. Varen sol.licitar, a les sessions municipals, que l'Ajuntament es pronunciés contra l'encariment de la vida, els límits salarials, la pena de mort, les tortures a detinguts polítics, etc.

Per això la Comissió Permanent, en cridar els terrassencs a la lluita per les reivindicacions democràtiques i populars, els crida també a mobilitzar-se per la readmissió dels dos regidors, per la dimissió de l'alcalde i la destitució del cap de policia, García.

Ginebra: preludi de la llibertat (ve de pàg.1)

de blanques i blaves: parlen galleo. A mesura que ens acostem al Palau d'Esports la impressió d'ésser a Espanya augmenta.

Ja al Palau, l'espectacle és increïble per uns ulls acostumats a la clandestinitat. Milers de persones, centenars de banderes, incontables pancartes, reclamen, criden, canten per la llibertat. Presideix la tribuna del míting la bandera republicana juntament amb les de Catalunya, Euskadi i Galícia. Un enorme rètol assenyala els objectius:Llibertat, Amnistia, Democràcia! Gent de totes les edats, molts joves, famílies senceres amb vells i criatures, treballadors emigrats en la seva immensa majoria, també els exiliats, alguns de "l'interior".És la cita de la llibertat. És la mostra de la força del Partit Comunista, del seu arrelament entre els treballadors. Alguns d'ells han fet més de mil quilòmetres per assistir al míting, amb l'esforç físic i econòmic que això suposa. El Palau, arranjat per a unes 14.000 persones, està desbordant. Els passadissos i les grades acullen molta més gent de la prevista. Unes 20.000 persones en total.Un efectiu servei d'ordre organitza, no sense dificultats, aquesta multitud.

De cop, l'apoteosi. Dolores puja a la tribuna. Us imagineu vint mil persones cridant, plorant, aplaudint? Dolores a Madrid! Impossible de copsar en una crònica l'emoció del moment. Passionària saluda, també plora. Després Santiago Carrillo és rebut amb una intensitat semblant. No poca gent intenta arribar a la tribuna amb flors, clavells; volen abraçar Dolores. Entre el públic i la tribuna hi ha una zona reservada als periodistes: desenes de fotògrafs, filmadores, cambres de T.V.; tota la premsa europea -de la "Soli" a "L'Huma"-.Mentre esperem per començar el míting l'arribada d'uns autobusos retinguts a la frontera, Dolores agafa els micros i ens canta unes cançons revolucionàries de la seva joventut. La vitalitat de la Passionària aixeca de nou una onada d'aplaudiments, uns sanglots d'emoció.

Comença l'acte amb la lectura de telegrames d'adhesió. Dels sindicats d'Austràlia, de les organitzacions antifeixistes franceses, de les organitzacions universitàries del P.S.U.C., del Comitè Central del Partit Comunista Francès,... Especialment significativa l'adhesió de Bandera Roja de Catalunya. Indescriptiblement emotiva la dels presos comunistes de Carabanchel.

Com és sabut, a instàncies del govern feixista de Madrid el govern confederal suís, després d'autoritzar l'acte, va denegar el dret de paraula a Dolores i a Santiago. Aquesta arbitrària disposició provocà una enorme reacció entre les forces democràtiques suïsses i concretament del govern cantonal de Ginebra. Els companys del Partit Suís del Treball anunciaren en les seves intervencions, tot expressant la solidaritat amb la nostra lluita, que malgrat la prohibició sentiríem les veus de Santiago i Dolores.

Assistírem aleshores a un espectacle insòlit. Vàrem sentir la veu de Santiago gravada en cinta i participàrem en un míting "en conserva", amb la presència muda dels seus autors. El clima polític que s'havia creat al Palau dels Esports contrarestà la natural fredor d'aquest sistema d'expressió. Malgrat tot, Santiago, finalitzada la gravació, es dirigí -aquest cop de viva veu- als assistents. "Al Partit Comunista no se li pot tancar la boca ni a Ginebra ni a Madrid!" digué el Secretari General del P.C.E. Santiago Carrillo va passar revista a l'actualitat política i es va detenir especialment a tractar la qüestió de l'exèrcit. Fou un discurs carregat d'intenció política i que pesarà, sens dubte, en la conjuntura actual espanyola.Obviem explicar les constants interrupcions amb crits i aplaudiments que donaren la calor imprescindible per a aquest tipus d'actes.

Amb Dolores passà gairebé el mateix. El discurs en conserva, però, era tal·ment aplaudit que, a la meitat, Passionària -fent honor al seu nom- no pogué aguantar més i bo i aturant la gravació va continuar de viva veu el seu míting. Aquí l'eufòria dels assitents fou desbordant. Dolores, emocionada, ens comunicà, mitjançant les seves paraules, tota aquesta vitalitat, tot aquest esperit de lluita, tota aquesta joventut que la caracteritza al llarg de la seva vida revolucionària. Passionària, com Santiago, acabaren els seus discursos amb un "¡HASTA MADRID!" que provocà una autèntica explosió de crits i aplaudiments.

A la tarda, mentre es realitzava un festival de cançó (entre altres actuà Paco Ibáñez) un nombrós grup de catalans vinguts de "l'interior" foren rebuts per Santiago i Dolores amb els quals mantingueren un animat diàleg.

En fi, una jornada intensament viscuda de profundes repercussions polítiques a l'interior i en el terreny internacional. Un dels esdeveniments polítics més importants -deia Jiménez de Parga al "Brusi"- d'aquest últim període.

Cap al tard abandonem Ginebra. De retorn portem a Catalunya, colpits per l'emoció, el crit que anuncia la llibertat: FINS A MADRID!

Corresponsal

"Però malgrat els sofriments d'aquest llarg exili, no ens sap greu el camí agafat, perquè sentim l'orgull legítim i revolucionari d'haver lluitat per una causa justa, i tenim la certesa que un avenir democràtic ha començat a alçar-se sobre la nostra pàtria"

* * *

"Puc assegurar-vos que el Partit Comunista d'Espanya lluitarà amb tota la seva energia, amb tota la seva capacitat política, amb tot el seu esperit de sacrifici, per posar fi a la situació política imperant al nostre país. I no ho farà tot sol, sinó amb totes les forces polítiques que són conscients de les seves responsabilitats històriques"

D o l o r e s I B Á R R U R I

"Qui ha tingut la idea que anunciaríem aquí la constitució d'un govern provisional? Un govern provisional ha d'aparèixer al moment oportú, a Espanya, i ha de sorgir de les entranyes de l'Espanya actual"

* * *

"El que pretenem avui no és l'aixecament dels militars, sinó que quan arribi el moment no juguin el paper de policies, que no lluitin contra el poble i que donin suport a la voluntat d'aquest i de les forces democràtiques que el representen"

S a n t i a g o C A R R I L L O

Solidaritat !

Elsa, Solvay: Duresa del combat obrer

Ja fa gairebé dos mesos que dura la vaga d'ELSA i més d'un mes la de SOLVAY. Aquestes simples dades subratllen per elles mateixes la importància d'aquestes dues grans batalles obreres. En el seu desenrotllament (al qual ja ens hem referit en números anteriors) es reafirma l'alt nivell de combativitat de què és capaç avui la classe obrera a tot arreu, independentment de la tradició concreta de lluita a cada lloc; i també es reafirma la significació de les assemblees, de la democràcia obrera, com a base i garantia de la unitat i força de les pròpies accions. I al costat d'això, en totes dues lluites s'ha demostrat el valor de la NEGOCIACIÓ, de la capacitat per establir amb claredat els objectius obrers i, sobre aquesta base, la negociació o la discussió AMB TOTHOM, empreses, jerarques de la CNS o "autoritats" franquistes. Les entrevistes dels dirigents vaguistes amb en Socías, amb el nou governador civil o amb la mateixa direcció de Bèlgica de la companyia multinacional SOLVAY, han mostrat el pes de la pressió obrera per imposar, a més de les reivindicacions, un reconeixement públic dels dirigents de la lluita, un reconeixement de l'autonomia i representativitat del moviment obrer.

En totes dues lluites els treballadors, després de setmanes de dur combat, han donat noves proves de la seva unitat i disposició de lluita reafirmant massivament, en votacions secretes, la continuació de la vaga.

En tots dos casos la SOLIDARITAT ha estat i continua estant important. L'àmplia difusió que n'ha donat la premsa (i fins i tot la ràdio i la TV), les entrevistes amb els dirigents obrers, han ajudat a trencar l'aïllament dels dos combats. S'han succeït els aturs solidaris al Baix Llobregat, s'ha desenrotllat la solidaritat econòmica a múltiples empreses (del Baix Llobregat sobretot). Els propis treballadors en vaga han recollit ajuda a la porta de les fàbriques. Ha començat a desenrotllar-se una forma de solidaritat molt important si sabem impulsar-la i treure'n totes les conseqüències: la seva expressió pública en ASSEMBLEES de juntes socials, de càrrecs sindicals i de treballadors als locals de la CNS, amb crides públiques a la recollida de diners a totes les empreses. Això és el que s'ha produït al Baix Llobregat, però també a Barcelona (Tèxtil, Fusta, Metall) i a Cerdanyola-Ripollet (Metall).

Solidaritat encara insuficient

Això no obstant, la solidaritat assolida fins ara ES MOLT INSUFICIENT!

Es tan important SABER COMENÇAR un combat obrer com SABER-LO ACABAR. Però, alhora, mentre el combat està en marxa, una qüestió essencial és SABER COM DESENROTLLAR-LO, COM AVANÇAR. Perquè evidentment no es tracta de resistir, d'arribar al límit de les forces dels treballadors en vaga, i avui menys encara, en la perspectiva de la VAGA GENERAL. En aquest context la SOLIDARITAT apareix amb tota la seva importància.

Aparentment avui hi ha més dificultats que en altres moments per al desenrotllament de la solidaritat. La multiplicitat, la freqüència de les lluites, la importància que arriben a assolir en alguns casos, sembla provocar una certa insensibilitat. Fa uns anys, qualsevol de les lluites d'avui hagués estat durant mesos el centre d'atenció de tot el moviment obrer, del moviment de masses, de l'opinió pública.

No obstant això, aquesta insensibilitat aparent no vol dir que les accions solidàries siguin més difícils. De fet, les predisposicions són molt més grans. El que manca són iniciatives concretes. I en això l'activitat dels mateixos treballadors en vaga és fonamental.

Davant de cada acció l'avantguarda organitzada difícilment podrà estar a tot arreu i plantejar totes les exigències de la lluita en cada moment. La seva funció, la de les Comissions Obreres, és la d'estimular la solidaritat, alertar tot el moviment obrer, facilitar que la informació arribi a tot arreu, establir les ORIENTACIONS GENERALS i prendre les mesures concretes que permetin multiplicar la iniciativa de les masses. I en aquest sentit, avui precisament el motor fonamental l'han de constituir els propis treballadors en lluita.

Avui tan important és sostenir i consolidar cada acció obrera a la pròpia empresa com estendre-la. Amb el desenrotllament de l'acció a la pròpia empresa, ha de créixer la capacitat del destacament obrer com a dirigent col.lectiu de tota una localitat, de tota la comarca; la seva capacitat per posar tots els treballadors de la localitat o la comarca dempeus, per tal que l'acció solidària, estretament lligada a totes les reivindicacions pròpies pendents, pugui estendre's molt més enllà.

Això encara no s'ha assolit suficientment, tot i que té una gran importància. Però no excusa cap lluitador conscient, cap revolucionari, de la necessitat de prendre la iniciativa, sense esperar, i d'impulsar tota forma concreta de solidaritat allà on es trobi.

Cal proposar-se, en les actuals condicions socials, econòmiques i polítiques, que tota vaga que duri UN MES, DOS MESOS en una empresa, tendeixi a esdevenir una MOBILITZACIÓ OBRERA I POPULAR GENERAL a tota la seva zona.

AQUESTA CONTINUA ESSENT UNA EXIGÈNCIA DE LA GRAN VAGA DELS TREBALLADORS D'ELSA I SOLVAY!

Ram de l'aigua

ASSEMBLEA DE CÀRRECS SINDICALS

Destaquem aquesta recent assemblea (enllaços i jurats amb la Junta "provincial") perquè ens sembla representativa de les possibilitats obertes per la pressió dels treballadors, la descomposició de la CNS i la pròpia situació política general. En aquesta assemblea es van denunciar les puges de preus i l'article 103 que permet el lliure acomiadament amb indemnització. Però no es va limitar a la denúncia (sempre important), sinó que va donar un altre pas endavant en decidir impulsar una recollida massiva de signatures en el ram entorn d'aquests problemes fonamentals. Es va estimular també la solidaritat amb la lluita d'ELSA i es va recollir allà mateix una primera aportació.

L'assemblea va manifestar la seva disconformitat amb la dimissió de diversos centenars de càrrecs sindicals del Tèxtil de Sabadell, que, tot i manifestar un just sentiment de solidaritat amb els treballadors d'ESTRUCH, representa la renúncia a unes posicions des de les quals es pot combatre amb molta més eficàcia i massivitat contra la patronal i el govern. Els treballadors del tèxtil de Barcelona en tenen una trista experiència negativa, d'alguns anys enrera.

METALL

Una important batalla

La primera mobilització entorn dels 11 punts aprovats en una ASSEMBLEA de 250 càrrecs sindicals del grup d'automoció (àmplia difusió, 6.000 firmes recollides, assemblees i concentracions al sindicat) ha aconseguit una primera victòria important, que ara cal interpretar i utilitzar adequadament. Es tracta dels acords de la Unió de Tècnics i Treballadors del Metall de la "província", als 18 punts elaborats al marge dels treballadors, però que recullen la pressió obrera. Divuit punts entre els quals destaquen: salari base de conveni de 500 ptes.; 3 pagaments extra de 30 dies cada un; 42 hores setmanals enguany i 40 l'any vinent; amnistia de l'article 103. Quant a salari, representa un augment del 60 al 80%! Aquesta plataforma ha estat enviada a TOTS els càrrecs sindicals metal.lúrgics de la "província".

Es evident que l'Alcaina, la CNS, la comissió deliberadora (NO ELEGIDA PELS TREBALLADORS), no tenen força per imposar tals punts. Punts que les empreses no cediran si no és en una lluita molt dura. Però alhora és clar que el compromís que han assumit d'aquesta manera davant dels treballadors dóna una base per impulsar la lluita.

Perquè ara, del que es tracta, a través de la utilització dels 18 punts i d'una més àmplia difusió dels 11, és d'avançar cap a una autèntica plataforma dels treballadors, és a dir, una plataforma assumida per dotzenes de milers de treballadors, disposats a defensar-la i a lluitar per ella. Juntament amb les reivindicacions econòmiques, l'exigència dels drets sindicals bàsics, d'assemblees, de reunió, de vaga. Per això cal avançar tot articulant molt més els treballadors metal.lúrgics entorn de formes públiques i legals d'expressar les exigències obreres.

Les assemblees i concentracions recents de treballadors del Metall de Cerdanyola-Ripollet (uns 400), la batalla del Baix Llobregat entorn del Conveni Comarcal, les assemblees de Manresa, les assemblees a fàbriques de Sabadell, el Baix Llobregat i altres indrets, les assemblees "provincials" dels grups de càrrecs sindicals (entre les quals destaca la de 500 del grup d'electrodomèstics), mostren les grans possibilitats de mobilització, molt més enllà del que s'ha aconseguit fins ara.

Coordinadora General de CC.OO.

Cap a una vaga general de 24 hores

S'ha reunit la Coordinadora General de les Comissions Obreres de tot Espanya i ha fet públic un comunicat amb data de juny. Les delegacions presents eren: Andalusia, Alacant, Catalunya, Galícia, Guipúscoa, Madrid, Navarra, Santander, Saragossa i València. Es digna de subratllar la presència de les CC.OO. de Navarra, que des de feia anys no participaven a la Coordinadora General. Aquest és un signe més de la sensibilitat general davant d'una situació social i política extremadament crítica, que va constituir el teló de fons de la reunió.

"El moment polític es presenta marcat per una ofensiva superior de la lluita obrera i de masses, per una accentuada exigència de la llibertat", afirma d'entrada el comunicat.

A continuació el comunicat fa una referència impressionant al seguit de les lluites obreres més recents, entre les quals ocupen un lloc d'honor les d'ELSA i SOLVAY, però també les d'AUTHI, Alcoi, Astúries, Galícia, Andalusia, Madrid i tantes d'altres.

Les Comissions Obreres valoren en la seva importància les lluites contra la selectivitat, els combats de la pagesia per preus remuneradors i els d'altres sectors populars, i denuncien la por del règim "a la celebració de l'Assemblea General del Camp". Prenen nota de l'agudització del conflicte entre Església i Dictadura. Saluden les preses de posició públiques cada dia més audaces, a la premsa, de sectors dia a dia més amplis del país. Fan notar que "l'organització sindical travessa els seus moments més difícils" i criden a guanyar la gran massa d'enllaços, jurats i vocals socials per treballar amb ells a les assemblees de les empreses i als locals sindicals. Així, afegeixen, les CC.OO. "veurem reforçat el nostre pes i la nostra influència entre els treballadors".

A la reunió, diu el comunicat, algunes delegacions van donar idees sobre la possibilitat d'una "vaga general de 24 hores" contra l'encariment de la vida, per augments de salaris, contra la repressió, per l'amnistía i la llibertat. "Pensem que aquestes iniciatives han de ser motiu de profunda discussió entre els treballadors i les masses a tot l'estat espanyol". Els assistents a la reunió consideren que una tal proposta ha de ser objecte d'"un profund treball de discussió en assemblees i reunions a les quals participin els més amplis sectors ciutadans i en primer terme la classe obrera"

Es crida igualment a les restants forces socials en presència perquè s'incorporin a l'acció amb les seves reivindicacions pròpies.

En suma, una reunió que pot ser històrica si totes les forces interessades en un canvi són capaces de fer quallar i dur a la pràctica aquesta consigna: VAGA GENERAL DE 24 HORES!

Manifestació de funcionaris

Cinc-cents funcionaris s'han manifestat davant de l'Ajuntament de Barcelona. L'alcalde, en saber-ho, els va proposar immediatament que formes sin una COMISSIÓ per entrevistar-se amb ell. La premsa no sembla haver trobat dificultats per explicar el descontentament dels funcionaris, que exigeixen uns salaris més alts i denuncien els "xanxullos" amb els seus coeficients.

A més de saludar aquesta lluita, nova i espectacular, creiem necessari de subratllar la significació del moviment d'aquests sectors, com del de serenos, carters, policies municipals, bombers, empleats de la "Comisaría de Abastecimientos y Transportes" (en vaga), que es desenrotlla en aquests moments a tot Espanya i és un símptoma important del moment.

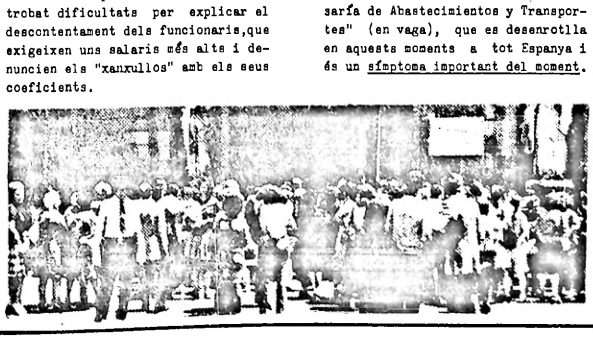

Vida del Partit

1936 ☆ 1974

38è ANIVERSARI DEL P.S.U.C.

El 23 de juliol d'enguany es compleixen els 38 anys des que va fundar-se el nostre Partit, conseqüència de la fusió del Partit Comunista de Catalunya, la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol, la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Català Proletari.

Han estat 38 anys de lluita coratjosa. Durant quasi 3 anys contra la sublevació franquista aixecada contra la República que el poble s'havia donat en eleccions lliures i democràtiques. I després, durant més de 35 anys, en un tens i heroic combat contra el franquisme triomfant, en la més dura clandestinitat.

La repressió franquista, que esperava liquidar els comunistes per tal d'aturar la lluita del poble, ha fracassat en l'essencial. I el PSU és una realitat nacional en aquest període de lluita clandestina. Mentrestant el règim s'afebleix i ens anem endinsant en un període de canvis polítics que condueixen a conquerir la llibertat i la democràcia degut a la lluita de les masses i el poble.

Avançar més decididament cap a la democràcia i la llibertat demana un esforç seriós de tots els militants per tal d'estendre el Partit al camp i a la ciutat i, fonamentalment, en els centres decisius de concentració de masses.

En aquest 38 aniversari un dels objectius principals de l'activitat de tots els nostres companys hauria de centrar-se en reclutar centenars de nous militants per al Partit. Els Comitès Locals d'arreu de Catalunya i principalment els comitès de barriada, de centres d'ensenyament i els comitès o militants del Partit a les fàbriques i llocs de treball a les grans ciutats o zones industrials haurien d'organitzar nombroses trobades als indrets més adients, organitzar assemblees i reunions amicals amb companys de treball, veïns i amics simpatitzants per tal d'explicar la història del PSU i principalment la situació política i la línia política general del Partit, tot propiciant com a conclusió de cadascuna de les reunions i sense cap mena de vacil.lació llur ingrés a la nostra organització.

Ensemb amb això totes les organitzacions haurien d'examinar, com un objectiu molt important en la tasca de reforçament del Partit, els resultats assolits en la campanya de recollida de 3 milions de pessetes per a l'ajut a TREBALL, a la premsa i a la propaganda del Partit.

Cert que ja hem ultrapassat l'objectiu que ens havíem proposat. I això és una bona mostra de la salut i la vitalitat del Partit, del seu arrelament entre les masses. Ara es tracta, però, de fer un balanç de la campanya a cada organització, de revisar els compromisos contrets, de veure en quina mesura s'hi ha participat i examinar les experiències assolides en aquesta activitat.

L'examen de les experiències hauria de conduir a trobar noves zones d'influència de la nostra política entre les masses on encara no hem plantejat el problema de la campanya d'ajut a la premsa del Partit, de trobar entre les masses en lluita noves fonts de finançacció de les despeses de la premsa i de les activitats generals del Partit, per tal d'assolir objectius molt més superiors que els aconseguits fins ara i que haurien de quedar fixats en nous compromisos a cadascuna de les organitzacions.

El 38 aniversari hauria de ser ocasió perquè els comitès, tots els militants, donin proves d'una gran iniciativa i audàcia per tal d'organitzar un gran nombre de reunions de tota mena amb els simpatitzants i amics del Partit, per tal de fer-lo conèixer, explicar la seva política i reforçar-lo numèricament i en extensió.

AJUT ALS PRESOS

Terrassa: D'un sopar polític, 505 ptes; Cornellà: Un simpatitzant del P.S.U., 1.000 ptes; Col.lectiu, 2.400 ptes; Sabadell: 370 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 200 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 1.416 ptes.

Campanya dels 3 milions

Llista nº 9.

Comarca 30.....45.893 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 9 sectors) 175.027 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 7.500 ptes; Badalona (2 lliuraments), 7.230 ptes; Santa Coloma de Gramenet (2 lliur.), 9.010 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (2 lliuraments), 11.585 ptes.; Terrassa, 101.622 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: 410 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Sant Feliu-Molins de Rei, 3.950 ptes; Sant Vicenç dels Horts (2 lliur.), 4.471 ptes; Prat de Llobregat (2 lliur.), 9.119 ptes; Cornellà-Sant Joan Despí (3 lliur.), 10.711 ptes; Gavà-Viladecans- Sant Boi- Castelldefels, 890 ptes.- OSONA: Vic, 650 ptes.- GARRAF Vilanova i la Geltrú, 11.215 ptes.- TARRAGONA, 9.741 ptes.- BAIX EBRE-MONTSIÀ.- L'Ametlla de Mar, 1.023 ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA (9 aportacions), 9.270 ptes.

Total: 373.424 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.

19 aportacions, 9.984 ptes; Montserrat i família, 1.500 ptes; N., 1.000 ptes; M. i MT., 1.000 ptes; Albert Salou, 200 ptes; Martí Arís Sardà, 10.000 ptes; Amic Nace, 5.000 ptes.

Total: 28.684 ptes.

Total de la llista nº 9.....	448.001 ptes.
Suma anterior.....	3.050.813 "
Suma i segueix....	3.498.814 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les següents quantitats:

Comitè de Barcelona i col.laboradors Un indemnitzat, 1.000 ptes; un que estima Catalunya, 1.000 ptes; un acomiadat indemnitzat, 120.000 ptes.

Vilanova i la Geltrú: Dos obrers de la construcció, 100 i 500 ptes. respectivament; de la venda de cartells d'en P., 2.525 ptes.

El ministre amb els estudiants

UN SIGNE DE MADURESA

Durant la seva recent estada a Barcelona, el ministre d'Educació Martínez Esteruelas ha tingut diverses entrevistes amb representants dels estudiants barcelonins. El fet, ni que sigui només pel seu caràcter insòlit, mereix un comentari.

Un primer fet significatiu: les entrevistes s'han realitzat per iniciativa del propi ministre, sense la presència de cap autoritat acadèmica o de la policia. Una segona dada: el ministre volia estudiants representatius i no pseudo-representacions serviils. Una tercera dada: el ministre no pretenia fer discursos ni convèncer ningú; volia sobre tot escoltar, copsar l'estat d'esperit real de la massa universitària. Per això no hi va haver demagògia, sinó claredat.

En l'actual crisi universitària apareix clarament, fins i tot per al ministre, la necessitat de comptar amb els estudiants. Diem "comptar amb els estudiants" i no "dialogar" o "consultar", conscients que l'actitud del ministre va ser precisament la de reconèixer el pes que el moviment estudiant té en el desenrotllament de la vida universitària, la de reconèixer que l'opinió dels dirigents - com a expressió de la dels estudiants - condiciona d'una o altra manera l'actitud que cal prendre.

L'Esteruelas va jugar a l'oberturista i els estudiants van acceptar el repte. Ho van fer amb claredat política, conscients de la força i correcció de les seves idees, sense por a exposar-les amb claredat fins i tot al ministre responsable avui de la situació caòtica que travessa la institució universitària.

A les seves propostes oberturistes els estudiants van respondre amb contundència: Obertura? Si, però en tot cas l'autèntica, la real, la que significa ruptura democràtica. Es a dir: crear un marc democràtic en el qual avançar per resoldre els problemes de fons.

Quan va demanar opinió sobre la participació estudiant, es va contestar que cap estudiant no desitja marginar-se,ans al contrari participar, però sobre la base d'una autonomia universitària, d'una gestió democràtica de la universitat a partir d'una organització lliure i democràtica de tots els estudiants, amb el reconeixement de les llibertats democràtiques, i amb una prèvia amnistia universitària i el retorn dels professors expedientats. Es va citar concretament el cas de Manuel Sacristán.

Els estudiants volen dialogar i participar. Són els altres els que neguen el diàleg, els que no accepten parlar de selectivitat (com va fer el ministre,dient d'entrada que era un tema en el qual no es posarien d'acord). Són els altres els que pretenen imposar marcs i restriccions a l'organització dels estudiants, els qui encara es creuen amos del país i consideren el poble com un ramat desvalgut o hostil que cal vigilar.

En el curs de les entrevistes va quedar clara l'oposició dels estudiants de la Universitat Central al rector Carreras Llansana. No és, doncs, casual que els darrers dies hagin circulat tants rumors sobre el nomenament d'un nou rector.

En definitiva, les entrevistes han demostrat que el moviment estudiant té una maduresa, que té dirigents, que té uns objectius clars. Quina serà l'actitud del ministre i de tot el govern? L'octubre ho sabrem. En tot cas, el moviment estudiant ha d'estar disposat a aprofitar qualsevol "obertura" que es pugui produir per afirmar-se més, per estructurar-se millor com a moviment de masses, per augmentar la seva presència en la vida ciutadana, sense perdre els seus objectius propis. Amb aquestes entrevistes ha demostrat que això és perfectament possible.

DÍEZ ALEGRÍA, DESTITUÏT

La premsa espanyola ha qualificat la destitució del Cap de l'Alt Estat Major com "una de les notícies polítiques més importants dels darrers anys".

La destitució del Tinent General Díez Alegría, imposada pel grapat de militars ultres amb el suport de la camarilla del Pardo, s'ha consumat després d'alguns intents frustrats que fossin els propis generals els qui es pronunciessin per apartar-lo. Amb aquest cop dictatorial contra l'Exèrcit, en Franco, l'Arias i els ultres pretenen tancar les bretxes del seu desmantellat "bunker", pretenen prosseguir i fins i tot agreujar la utilització de l'Exèrcit i de les Forces Armades com a tropa d'ocupació colonial, com a forces de policia repressiva, com a principal instrument de llur guerra civil contra els pobles d'Espanya.

Però les coses ja no són tan fàcils per als ultres. Al contrari, tot assenyala que la destitució de Díez Alegría està accelerant el procés de divisió a l'Exèrcit, l'aïllament dels ultres també entre els militars.

L'oficialitat jove del nostre Exèrcit, molt influïda ja per les lliçons de Portugal, pel noble paper que a la revolució política del país veí ha jugat l'anomenat MOVIMENT DELS CAPITANS, i que veia en Díez Alegria un cap de prestigi i reconeguda capacitat professional, reaccionarà, sens dubte, davant d'aquest cop ultra avançant pel camí cap a la convergència amb les forces nacionals que ens pronunciem per la llibertat, per la democràcia per als pobles d'Espanya.

La polèmica pública entre el militar ultra "JERJES" i "una gran figura militar" amb el pseudònim de "CANEVIA", ha dut als diaris, a les casernes, al carrer, en relació amb el projecte de Llei Orgànica de la Defensa, l'essència del problema que es debat. Per "CANEVIA", "LA SOCIETAT NO DOTA D'ARMES A ALGUNS DELS SEUS COMPONENTS PERQUÈ IMPOSIN LA SEVA LLEI, SINÓ PERQUÈ LA DEFENSIN COM ES (ENTRE ALTRES COSES, DIVERSA I POLIFACÈTICA) D'ALTRES SOCIETATS QUE INTENTIN AGREDIR-LA VIOLENTAMENT". Per això "CANEVIA" es mostra partidari que els conceptes de "guerra ideològica", "guerra econòmica", etc., no involucrin l'Exèrcit, les Forces Armades, perquè, diu, "no són qüestions de l'Exèrcit, ni a cap país civilitzat es confien a la Defensa Nacional". Aquí es restitueix a l'Exèrcit el seu paper de defensor del país contra agressions de l'exterior, al servei de TOTS els espanyols.

En canvi, pels "JERJES" i els Emilio Romeros del franquisme, l'Exèrcit ha de ser l'instrument de la violència més reaccionària contra la voluntat nacional democràtica, a l'estil de la sublevació feixista del 18 de juliol del 1936 a Espanya o del criminal cop d'en Pinochet a Xile. Però aquest no és el desig ni la perspectiva de la majoria dels militars espanyols, particularment de l'oficialitat jove, ni tampoc dels caps militars conscients de llur responsabilitat històrica.

Avui hi ha les condicions perquè tots els qui anhelem un canvi democràtic treballem intel.ligentment i audaçment per tal d'assolir un apropament entre el poble i l'exèrcit, convençuts que el curs dels esdeveniments, el procés polític engegat, permet no solament neutralitzar l'Exèrcit i aconseguir que no s'oposi als canvis polítics imminents, com es va esdevenir a l'abril del 1931, sinó també guanyar, almenys, una part dels nostres militars per a la causa de la democràcia, de la llibertat.

La revetlla de St. Joan a Estoril

Una nova via d'aigua en la dictadura

La celebració tradicional a Estoril de la festa onomàstica del fill d'Alfons XIII ha tingut enguany un ressò especial

Dies abans diversos periòdics espanyols i estrangers havien recollit el rumor que Don Juan hi faria una declaració "sonada", es van referir a uns enfrontaments entre el pare i el fill durant la seva trobada a Mallorca i van subratllar la preocupació que tot plegat causava al Govern i al mateix Franco.

Les especulacions entorn del que podia esdevenir-se a Estoril van creixer quan va ser anunciat que alguns coneguts polítics - i no tots monàrquics - serien allà la vigília de Sant Joan i que, contràriament al costum, el príncep Juan Carlos es quedaria a Madrid,on el govern li havia de retre per primera vegada una felicitació ostentosa, que s'intentaria convertir en un "contra-Estoril" oficial

Efectivament, el dia 24 el Govern en ple, escortat per un eixam de periodistes, fotògrafs i operadors del NO-DO i de TVE, va comparèixer al palau de la Zarzuela a felicitar el "successor", el qual va fer unes declaracions realment lamentables.

Mentrestant, la premsa donava a entendre que la "bomba" d'Estoril havia resultat un vulgar "petardo", perquè don Juan s'havia fet enrera al darrer moment.

El periodista Lluís Carandell, assistent als actes d'Estoril, publica al TRIUNFO del 29 de juny una crònica sucosa, de la qual donem a continuació una versió abreujada.

Al sopar del 23 amb Don Juan van participar aproximadament cent persones i un grup nombrós de periodistes espanyols i estrangers. Hi havia també algunes absències importants, de les quals la més clamorosa era la d'en Rafael Calvo Serer Vam comprendre que tenien algun fonament els rumors relatius a la disconformitat d'en Calvo Serer amb la declaració que Don Juan havia de fer a Villa Giralda l'endemà. Sembla que hi havia dos projectes i que finalment havia prevalgut el patrocinat per Pedro Sainz Rodríguez i Luís Mª Ansón per damunt del proposat per en Calvo Serer.

Pel que fa als discursos, se'n va poder escoltar un repertori variat.

L'Alvarez Miranda va dir que la monarquia que Espanya necessitava era "la monarquia de la participació de tot el poble espanyol".

En Francisco Sitjà, després d'afirmar creure que "qualsevol pretesa obertura és impracticable sense que la bicicleta de pinyó fix que és el totalitarisme s'aturi i llenci el ciclista a terra", va demanar al Comte de Barcelona "que man tingués alçada la bandera democràtica".

En Jaime Miralles va recordar que el que cal al poble espanyol no és la participació que ara se li ofereix, sinó tenir realment en les seves mans el governall del seu destí.

Don Juan va contestar a tots amb unes breus paraules. Va dir que "els ideals que haveu exposat els he dut al meu cor tota la meva vida", I va afegir: "mai no he pensat que la monarquia pot ser imposada". Va demanar després que els allà presents no perdessin "ni un bri de la vostra confiança en el futur" i va acabar brindant "per aquesta Espanya millor que tots desitgem".

El dia 24 es va celebrar l'habitual recepció a Villa Giralda.

Hi havia una gran expectació per conèixer la declaració de Don Juan després de les tensions dels dies anteriors.

Convé indicar alguns punts de la declaració: primerament, l'al.lusió a Portugal "per fer públics els meus desitjos que aquest noble poble faci culminar venturosament la seva nova singladura". Es refereix dues vegades a la "direcció irrenunciable de la Dinastia" i afirma : "he de vetllar per tal que la monarquia acompleixi la seva funció arbitral i pacificadora".

Deixem en aquest punt la crònica d'en Carandell, que mereixeria ser reproduïda íntegrament, per afegir una reflexió nostra.

Els actes d'Estoril obren una nova via d'aigua en el vaixell de la dictadura; són una mostra més de la crisi del règim franquista, de la necessitat inajornable d'un canvi democràtic reclamat ja amb vehemència fins i tot pels monàrquics històrics.

Contràriament al que ha passat d'altres vegades, aquest any el protagonista de la revetlla portuguesa no ha estat Don Juan, sinó l'alternativa democràtica.

Del que conta en Carandell es deduèix que Don Juan ni accepta com a vàlida la successió juancarlista ni s'enfronta amb ella, i es manté en una actitud ambígua d'espera prudent.

Però en les condicions presents,aquesta actitud té el risc de romandre al marge dels esdeveniments,que marxen irremisiblement cap a l'elaboració d'una alternativa democràtica amb la participació dels monàrquics - tant si agrada a Don Juan com si no -, la qual cosa representa un altre cop perillós contra el "tinglado" trontollant de la dictadura i un motiu de satisfacció per a tots els partidaris de la llibertat.

Redacção/Administração
Av. António Serpa, 26-2.º Esq
Tel. 772164
Impressão e composição
Unidade Nacional de Tipografia, S.A.R.L.
Rua de «O Século», 41 a 45 — Lisboa
Distribuição
Distribuidora «O SÉCULO»

Avante!

17 de Maio
1
Ano XLV
Director i
António Dias
Propriet
Editorial «Ave
Praça

Proletários de todos os países: UNI-VOS!

O <AVANTE!> LEGAL!

ESTE é o primeiro «Avante» legal. Era o «Avante» órgão de imprensa do Partido Comunista Português, publicado legalmente depois do golpe fascista de 1926.

A ascensão radical operada na vida política portuguesa depois do 25 de Abril veio ao encontro da aspiração do «Avante» em relação ao Programa. Ele assinala a «Carta dos Partidos democráticos sobre a Revisão a fazer» como a melhor síntese da aspiração pelo povo português da liberdade de expressão do pensamento, da liberdade de imprensa, desaparecendo

Ao longo de dois quarenta e três anos, o «Avante» clandestino foi uma arma valiosa na luta contra a exploração capitalista, a opressão fascista, a guerra colonial e a dominação imperialista. Foi a voz do Partido da PCP e voz da classe operária, a voz dos explorados e oprimidos de Portugal. Foi uma voz de esperança. Deve, com Portugal inteiro, dizer que a verdade nunca a nenhum povo e a outros povos com ofensa da dignidade e de memória. Foi uma grande arma de resistência ao fascismo. Foi um «organizador coletivo» dos camaradas, dos trabalhadores, de todos os antifascistas. Foi um órgão de comunicação e «ferramenta» em grande mobilização das massas populares na luta pela paz, pela liberdade, pela independência nacional pela independência das terras das colónias.

A história do «Avante» está indissoluvelmente ligada à história do PCP. Aparecendo pela primeira vez em 15 de Fevereiro de 1931, o «Avante» completou 43 anos de publicação clandestina e ininterrupta, desde 1941, regular e ininterruptamente. Além da publicação da actividade clandestina do Pcb 1931, o «Avante» pôde reunir e chegar maravilhosamente às mãos de milhares e milhares de portugueses, durante tantos anos, apesar da «fome» e a «sede» a que o Partido se referiu, apesar da profundamente «ocupada» das massas populares, porque foi servido na redacção, nas tipografias, na distribuição por camaradas abnegados e lutadores dedicados ao Partido. Quem não se recordará os nomes de José Gregório, Maria Rachel, Dias Coelho e José Moreira, os dois últimos assassinados pela Pide. Recordemos também a «simple» existência de centos camaradas que trabalharão para o «Avante» e para o Partido «longos dias e anos» na clandestinidade, «ultrapassando tempos quase infinitos, suportando e tortura e tornando assassinados. Saudemos todos os «Avante» da «Avante» clandestina, agradecemos-lhes a «terra» gratidão do Partido. Sentes de que de mais «compatriotas» nos «unimos» pela «fome» aperto pelas massas trabalhadoras em todos os países progressistas do Portugal

O «Avante» surge legal para continuar a «ajudar» os novos «ideais» Partido» dentro mais «ao» grupo central do Partido Comunista Português e «Avante» «ajudar» «a» serviço da classe operária e restantes trabalhadores. «Ajudar» «a» «ajudar» «a» «ajudar» «a» «